

L'Ignasi Santigosa baixa de Manlleu portant-nos un retall d'història de les terres de la Plana de Vic, i és que la seva ha estat i continua sent una família d'artistes del totxo que ha donat cara a la indústria catalana: **"Tot i que ens vam iniciar en el manteniment i la construcció de naus industrials, la fallida del sector tèxtil va fer que ens especializéssim en la reforma d'interiors; seguim fent manteniment i ampliació de naus, però Joig Constructors és també una alternativa per al particular que no vol comprar-se una llar nova i sí recuperar el seu habitatge actual."**

Estem parlant d'una feina dura, de mans tallades i de fronts solcades per llargues jornades. Tanmateix, aquest retrat amaga la part més artística de la reforma, la vessant que fa que el nostre protagonista consideri cada treball com una obra única: **"Som una mica com els decoradors; fem un projecte en què mirem de treure el màxim rendiment possible dins del gust de cada client i el pressupostem. Quant a les naus industrials, ja s'ha acabat allò de posar dos totxos i fer una paret; la construcció industrial pot ser ferma i funcional i a més a més tenir una imatge, que és molt d'agrair per al qui hi treballa."**

Amb aquesta filosofia, no és estrany que la carrera de l'Ignasi sigui plena d'actuacions com aquestes, entre les quals la fàbrica que l'autor d'aquest llibre, l'Àngel Font, tenia a Manlleu: **"Allò que és més gratificant és que la teva obra queda, i que cada cop que la veus te'n sents orgullós."** Al municipi que ens ocupa, però, la imatge segueix sent assignatura pendent: **"Intentem fer l'antítesi de les anomenades cases Riera, aquella casa barata dels anys setanta feta per als treballadors i que, tot i que en el seu moment va fer una funció important, ha acabat esdevenint una colònia que desmereix la població. Ara hauríem d'anar canviant les formes i donant a cada obra la personalitat que li pertoca."**

La construcció actual, en qualsevol cas, no tan sols ha millorat en estètica sinó també en els seus aspectes més tècnics. La feina de l'Ignasi, per exemple, combina tres mesures iguals de qualitat de materials, tècniques d'aplicació i disseny; ha quedat enrere l'era dels nyaps i la potineria: **"Avui la construcció està més pensada i treballada en resposta a una clientela molt més exigent i a una normativa estricta de qualitat. El sector s'ha anat educant i ha anat seleccionant; les crisis han fet desaparèixer aquells que no eren bons professionals."**

Així, el problema ja no és l'obra que s'esquerda sinó, com en tots els oficis més tradicionals, la manca de mà d'obra qualificada: **"Costa trobar professionals perquè ja no hi ha aprenents de res, el jovent ja no s'hi vol dedicar. És per això que sovint hem d'agafar mà d'obra immigrant, que és la que està disposada a fer feines poc reconegudes."** Que tot plegat sigui un problema per a l'Ignasi, tanmateix, és també un indicador del bon funcionament del negoci, que compta amb un equip avesat a treballar colze amb colze. És clar que el nostre interlocutor coordina tots els pro-

jectes des de l'inici fins al final i que això li comporta un estrès inevitable: **"És fumut no tenir feina, però patir per por de no deixar el client satisfet també ho és; el nostre problema és que ens movem a un ritme imparable per encaçar-ho tot."**

La jornada del propietari de Joig Constructors amb prou feines el deixa respirar; amb dotze obres engegades actualment, passa per a cada una dos o tres cops al dia, per més que totes siguin a mans de l'encarregat de torn i d'un equip preparat per a les exigències de cada feina. L'Ignasi té la sort de disposar d'una colla ben avinguda, també perquè la seva experiència com a constructor l'ha dotat d'un bon ull per crear els grups de treball més compatibles, humanament i tècnicament: **"Cadascú té les seves manetes i el seu rendiment i, com dins d'un equip de futbol, cal saber-lo situar on en trauràs el màxim. Sortosament els trenta de casa formem una pinya molt ben avinguda."**

En aquest sentit, el nostre protagonista afegeix que entre tots formen més que un equip, que el contacte diari els convida a portar una vida familiar sempre que hi ha alguna celebració tradicional. Junts celebren el Nadal, la festa del paleta -el 13 de juny- i les cobertes, que l'Ignasi explica tot seguit: **"Som un col·lectiu per al qual és bàsic mantenir la tradició, sobretot la relacionada directament amb la feina, i la coberta és una de les celebracions més emblemàtiques de l'ofici i de les més belles de Catalunya; quan comença l'última etapa d'un edifici, les teules, s'acostuma a col·locar una bandera a dalt de tot, i si l'obra s'acaba sense desgràcies és tradició que l'amo convidi a un àpat els que hi hagin treballat. D'això se'n diu fer la coberta i fins que no se celebra la bandera oneja al capdamunt de l'obra."** L'Ignasi recorda que tot just fa vint-i-cinc anys van hissar per primer cop la senyera com a coberta, **"i el fart de patir que es va fer el senyor Arqués, aleshores alcalde de Manlleu"**.

Acabarem dient que aquest professional, que ens explicaria encara un munt d'anècdotes, va patir dos reversos que fan que mantenir una empresa com la seva tingui més mèrit: **"Joig Constructors és fruit de la història de tres cosins que érem com germans, en Josep, en Julià i jo. Junts ens vam formar com a paletes i llavors, amb en Josep, vam fundar l'empresa. Formàvem un equip perfecte, el seny i la rauxa, però la mort se'ns el va endur al pic de la vida. Aleshores més que mai vaig voler tirar-ho tot endavant, va ser llavors que vaig recuperar en Julià, i per segona vegada la fortuna ens va girar l'esquena, a casa. Dels tres cosins, doncs, només quedo jo, i tot i els tràngols no tinc pas intenció de deixar una feina que tots tres estimàvem tant."** El record dels qui no han pogut continuar la labor de Joig Constructors, en tot cas, romandrà a cada racó de les obres que han bastit; ho saben prou bé els membres de la família que continuaran la seva tasca, això és l'Ignasi, la seva senyora, la Carme, i la seva filla, la Sara; la Maria Rosa, vídua d'en Josep, i les dues noies, la Sandra i l'Olga; i la Mercè, vídua d'en Julià, i els seus tres fills, en David, la Iolanda i en Líber.

Ignasi i Sara Santigosa - Manlleu (l'Osona)